

Redaktör: Marie Sundberg, debatt@di.se Telefon 08-573 650 98

Bygg inte era affärer på att koldioxid är farligt. Det finns inga bevis för jordens galopperande uppvärmning. Näringslivet måste leva med den karta som politikerna har ritat upp. Men var beredda på att den ändras. Däremot finns ett stort antal bevisade miljöproblem som öppnar för bestående affärsmöjligheter, skriver förre Sandvikchefen **Per-Olof Eriksson**, som i dag medverkar på ett klimatseminarium på Ingenjörsvetenskapsakademien, IVA.

Nu är jag ännu säkrare på att klimathotet är en bluff

Sju månader har förflutit sedan min syn på klimatfrågan publicerades (DI 4/6). Jag hävdade då och hävdar fortfarande att fokuseringen på koldioxid leder till en fattigare värld och onödig resursförbrukning.

Förutom ett par negativa inlägg från personer knutna till Tällberg har min artikel lett till kontakter med hundratal personer som endera är pålästa och frustrerade för att ingen vill publicera deras debattinlägg, eller som själva har funderat och är glada att någon vågar ifrågasätta "klimatreligionen".

Jag har fått tillgång till mycket material från forskare, vilket förstärker mitt intryck att FN:s klimatpanel, IPCC, på intet sätt har stöd hos en majoritet i forskarvärlden. Det är snarare en mängd halvpolitiska byråkrater som skriver IPCC:s rapporter och som tolkar det de läser som att jorden är hotad av mänskligt producerad koldioxid.

Min ståndpunkt kvarstår: jorden har genomgått mycket större temperaturförändringar genom tiderna – och utan att "tippa".

Per-Olof Eriksson
fd vd, Sandvik

"Det är snarare en mängd halvpolitiska byråkrater som skriver IPCC:s rapporter."

Under den tid man har mätt koldioxidhalt och jordtemperatur med någon precision finns heller inget samband mellan de två kurvorna. Trots alla påståenden om motsatsen visar fyra oberoende mätinstitut ingen temperaturökning de senaste tio åren – trots en fortsatt ökning av koldioxid. Eftersom det historiskt varit mest istid bör vi mest oroa oss för en sådan.

Med denna utgångspunkt har jag efterfrågat de bevis som IPCC anser sig ha för att vi orsakar en galopperande uppvärmning. Svaret blir oftast att man inte hittar någon annan förklaring till temperaturhöjningen på 0,7 grader under 1900-talet och att deras datormodeller visar att det med 90 procents sannolikhet blir 1,5 till 6 grader varmare om 100 år om vi inte bromsar koldioxidhalten i luften.

Mina erfarenheter som teknisk fysiker säger mig att för att göra sådana modeller av jordens komplicerade energisystem måste man göra många antaganden som kommer att bestämma slutresultatet. Man kan således bevisa vad man vill.

Vi borde ägna forskningen åt att för-

stå vad som orsakar växlingar i jordens klimat och hur vi kan anpassa oss. Det finns många förklaringar som alla är kopplade till solen och vår färd genom universum, men ingen vet säkert.

En vanlig undran har varit varför jag har engagerat mig i denna fråga. Höga politiker utpekar mig som neanderthalar eftersom jag går emot "läran".

Mitt svar blir då att jag är en sansad miljövän som inte vill slösa med jordens resurser. I debatten ingår ju en vädjan till allmänheten om att minska sitt slöseri.

Till detta ansluter jag mig helt, men fokuseringen på att reducera koldioxidutsläppen kommer att leda till motsatsen.

► Koldioxidskatter orsakar nedläggning av normalt konkurrenskraftiga anläggningar som sedan byggs i andra delar av världen – vilket inte minskar koldioxidutsläppen.

► Investeringar i ineffektiv energiproduktion ökar resursanvändning.

Exempel: vindkraften, inklusive regleringsbehovet, kräver tre till fyra gånger större investeringar än ett optimalt alternativ. Investeringar i avskiljning av koldioxid, inklusive förvaring,

är helt onödiga och minskar anläggningens effektivitet med cirka 20 procent. Användningen av biobränsle för dyrar råvaror och sänker levnadsstandarden, framför allt i u-länderna.

► Politiska beslut leder till utveckling av fel bilar. Hybridbilar, fyllda med motorer och batterier, förbrukar ofta mera bränsle än en liten dieselbil, men klassas som miljöbilar.

Vilka råd ger jag då beslutsfattarna i näringslivet? Ni måste naturligtvis leva med den karta som dagens politiker har ritat, men var beredda på att kartan kommer att ritas om.

Bygg inte er affär på att koldioxid är farligt. Det är en huvudsakligen nyttig och livsnödvändig gas. Däremot finns det ett stort antal bevisade miljöproblem som måste lösas, och det öppnar för bestående affärsmöjligheter om ni är duktiga och hittar bra lösningar.

Till sist vill jag påminna om att den strypande effekt som koldioxidjakten innebär är extra farlig i tider då världsekonomin är inne i en kritisk period.

Nu behöver vi framtidshopp och inte tro på osannolika katastrofer. Det hoppas jag våra politiker börjar förstå.

ATTILAS BILDKOMMENTAR

Tecknare: Attila Toth, debatt@di.se

FLER MEDLEMMAR TILL A-KASSORNA...

DAGENS CITAT

"Jag tillhör inte be om ursäkt-skolan."

Utrikesminister Carl Bildt tillbakavisar tanken på att be Finland om ursäkt för historiska oförrätter. Till TT.

S sviker svensk avtalsmodell

Förkrossande enighet råder om att den svenska arbetsmarknadens regler och lagar ska utformas i Sverige, inte i Bryssel. Inte minst socialdemokrater har hävdat att de svenska kollektivavtalen inte får undermineras genom att någon annan än avtalsparterna beslutar om dem.

Därför är det anmärkningsvärt att det är svenska socialdemokrater som går i täten för att i EU-parlamentet i Bryssel lagstifta om arbetstider och hur jourtider ska bedömas och avlönas inom ramen för det så kallade arbetstidsdirektivet.

Socialdemokraten Jan Andersson menar att frågor som vi i Sverige brukar hantera i förhandlingar på arbetsmarknaden i stället ska beslutas genom lagstiftning i Bryssel (DI debatt 12/1).

Arbetstidsdirektivets regleringar av jourtid har redan lett till stora problem inom svensk äldreomsorg, sjukvård och brandkårsverksamhet eftersom EU-lagstiftningen inte tar hänsyn till hur vi genom avtal under årtionden har reglerat denna fråga.

Därför har det i medlemsstaterna funnits en vilja att förändra och överlåta besluten om arbetstid och jourtid till medlemsstaternas beslutsfattande i de olika former som där används. För

Gunnar Hökmark

EU-parlamentariker (M), vice ordförande i EPP-ED, parlamentets största partigrupp

Olle Schmidt

EU-parlamentariker (FP)

Sveriges del är det avtal mellan parterna.

Det handlar därför inte alls om att öppna för 65-timmarsvecka, som Jan Andersson skriver, utan om var och hur dessa frågor ska beslutas.

Om de ska avgöras nationellt, beroende på nationella avtal, förutsättningar och arbetsmarknadstraditioner eller på EU-nivå.

Våra lagar och våra avtal har vi i Sverige beslutat om utan att Bryssel har lagt sig i. Det har inte blivit 65-timmarsvecka.

Kontentan av Jan Anderssons artikel är att han vill lagstifta i Bryssel om sådana frågor som han i andra sammanhang brukar anse självklart ska utformas inom ramen för avtal mellan arbetsmarknadens parter i Sverige.

Det innebär också att han öppnar för en utveckling som alltmer för över beslutskompetens över den svenska arbetsmarknaden till EU.

Det är två fel i ett. Lagstiftning i stället för avtal. Bryssel i stället för svensk arbetsmarknad. Jan Anderssons påstående att detta är ett sätt att värna de svenska kollektivavtalen får bli en fråga för den kommande valkampanjen till Europaparlamentet.

Där Jan Andersson säger Bryssel kommer vi att säga Sverige och den svenska arbetsmarknadens parter.